

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Leonardi Confessoris: Ex ea quæ est apud V. P. Laur. Sur. Migravit
è corpore anno Domini 559.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

bu'que truncati, ipsa etiam lingua, ne Christi nomen laudibus extolleret, privati sunt. *Postremo cum nihil ab insita animi virtute & constantia remitterent; capite plexi V. Novemb. martyrij palmam adepti sunt.*

VITA S. LEONARDI CONFESSORIS: *Vide C. Baron Notat. in Martyrol. Roman.*
Ex ea que est apud V. P. Laur. Sur. Migravit e corpore anno Domini 559.

BEATVS Leonardus sub Athanasio Imperatore, claris & magne apud Regē Clodouem dignitatis & auctoritatis natus parentibus, à beato Remigio Rhemorum Episcopo, susceptore Clodoueo, baptismo illustratus est. Qui in ipso adolescentiæ robore, terrena Regis militia cum primis honorata, amore celestium spreto, ad spiritualis militiae castra, sub B. Remigio stipendia facturis confugit. Vbi in primis illud à beato patre tenacitate est complexus, vt statueret misericordiae operibus nihil in hac vita pulchrius, nihil suauius, nihil Deo hominibusq; gratius esse. Itaque ad præceptoris sui exemplum, à Rege obnixè petijt, obtinuitq; vt quotiescunq; in vincula coniectos inuiseret, eos libertate donare posset: Igitur eo fretus benefico quotidie ergastula sedulus obire, & innumerabilem hominum multitudinem in libertatem asserere. Quotam præclaro facto, & alijs benignitatis, quæ indefessè exercebat, operibus, cum fama eius miro omnium præconio celebraretur, tum ipse Rex pontificia cum dignitate ornare voluit: quod ille munus modestè recusauit.

6 Nouēb.

Genus eius clarissimum

S. Remigij via habetur 1. Octob.

Totum se tradit operibus misericordiae: specialiter liberandis captiuis

Recusat Episcopatum

& Aureliam, per viam interim diuini verbi
spargens semina, contendit.

*Aurelia abit
in Aquita-
niam.*

Ibi cum aliquamdiu apud quendam venera-
bilis vitæ monachum Maximinum nomine so-
li Christo cognitus delitesceret, cælesti moni-
tus oraculo, indè in Aquitaniam commigra-
uit. Erat tunc ijs in locis recens adhuc Chri-
stiana religio; ita vt nefariæ superstitionis re-
liquiæ in multorum pectoribus relicte vide-
rentur. Eas igitur vir Dei vt profligaret, dicta
factisque Christum annuncians, fructus mini-
mè poenitendos faciebat. Fugabat dæmones,
surdos, claudos, cæcos & morbosos quoscun-
que ad ipsum venientes verbo curabat. Interim
verò cupitum prosequens iter, tandem in syl-
uam, quam Panum vocant, peruenit. Aberat is
locus ab vrbe Lemouicum decem ferè millia-
ribus. Cum autem Leonardus per eam siluam
iter haberet, accidit vt regia familia haud pro-
cul indè abesset. Ferunt namque Galliarū Re-
gem singulis annis eam siluam, comitante Re-
gina animi causa visitare solitum. Porrò Re-
gina eodem illo tempore ex partu cum mor-
tis doloribus conflictabatur, tanto omnium
moerore, vt lamentantium voces prætereuntis
Leonardi aures percellerent. Itaque vir Dei
animi commiseratione permotus, ab itinere
non nihil deflectens, eò se contulit, vt quid sibi
lugubres illæ voces atque clamores vellent,
cognosceret.

*Claret mira-
culis.*

*Panum Syl-
ua.*

Quem simulac conspicati sunt aulici, eum
ad Regem perduxerunt. Morum enim candor
& vitæ integritas, quæ ex vultu eius clarissime
relucebant, spem faciebant, Reginam eius be-
ne-

beneficio aliquid opis, cōtra difficiles partus dolores, accepturam. Rex eo conspecto data acceptaque salutatione, vbi eum beati Remigij discipulū cognouit, mox ad eius se genua submittens, præ ingenti animi dolore, vt Reginæ opuletur, rogare cæpit. Tum vir sanctus, fuis lachrymis, Regem eleuat, & vnà cum illo ac paucis satellitibus, Reginæ intrans cubiculū, sublati ad cælum oculis Dominum pro illa deprecatur. Deindè exeunte illo cum Rege, confestim Regina absq; vllō ferè doloris sensu prolem peperit.

Eo tam repentino gauisus beneficio Rex aureos iubet proferri scyphos, pateras argēteas, aliaque dona huius mundi amatoribus minimè contemnenda; quæ omnia Leonardus pauperibus, viduis, pupillis, & rerum inopia laborantibus distribui iussit: afferens se, contemptis mundi diuitijs, soli Christo in eremo seruire velle. Tum Rex prompto & hilari animo totum hoc nemus illi possidendum tradidit. Quod ille recusans: Si placet, inquit, Serenissime Rex, tantum ex eo assumam, quātum nocte vna a sello vectus circuire possum. Annuit libentissimè Rex, iussitque omne illud spatium lapideis terminis definiri. Eo itaque in loco (quem ille Nobiliacū appellari voluit, quod à Rege nobilissimo eum dono accepisset) sedē figens vir diuinus; oratorium Virgini Matri sacrum cōdidit, precibus & ieiunijs incubuit, & admirandis virtutum operibus locum illum excoluit. Et vt diuina mysteria perpetuū ibi vigerent, duos monachos vita & moribus spectatissimos sibi adiunxit: qui, eo absente,

Ec 3 diui-

*Nota reue-
rentiam à
rege, viro
sancto præ-
stitam.*

*Sanatur Re-
gina Leonar-
di precibus.*

*En Regis
gratum an-
imum.*

*Accipit par-
tem nemoris
à Rege &
construit.*

*Nobiliacum
monasteriū.*

*Preces
impetrat a-
quam per-
ennem.*

diuinum cultum prosequerentur. Cùm autem locus ille aquæ penuria laboraret, Leonardus semel iterumque à monachis rogatus, vt iuxta Ecclesiã aquas ipsis impetraret, fudit ad Deum preces; moxque perennes aquæ eruperunt.

*Signa excel-
lentium me-
ritorũ eius.*

Et si autem hominum frequentiam studiose fugeret, & nominis celebritatem velis, quod aiunt, remisq; euitaret, miracula tamen, quib. Christus eum illustrabat, latere non patiebantur. Ferunt namq; plurimos ex longinquis ad eum venisse regionibus: qui, solo illius nomine innocato, è vinculis & carceribus liberi euaserant. Ij compedes & catenas secum afferentes, ad eius se pedes humiliter abiciebant, seseq; non pauci in seruitutẽ ei tradere volebant quos vir Dei apud se fouebat, vt eos salutarib. monitis assiduo informaret, & ab omni peccati facinore deterreret.

*Multi ad eũ
confluunt.*

Cùm autem hæc eius viuendi ratio celebri sermone in Francia diuulgaretur, multi ex cognatis eius, pleriq; etiam familiares, distractis rebus & possessionibus suis, cum vxoribus & liberis ad eũ se contulerunt. Quos ille magno cum gaudio suscipiens, ad mundi cõtemptum hortatus est, ac cælestem tandem disciplinam egregiè edoctis, septem nemoris sui partes assignauit (tot enim erant familiæ) vt eas manũ labore excolerent, ac tenuem victum sibi & aduentantib; peregrinis necessarium quarerent. Multi præterea cælestis disciplinæ amantes ex varijs locis ad eum cõfluebant: quos ille parentis instar amplectens, in timore Domini educabat, fouebatque tanto virtutum splendore, vt

re, vt

re, ut summis paradysi delicijs se interesse putarent. Denique cum bonum certamen certasset, fidemque servasset; multis virtutum gemmis ornatus, è presenti sæculo 8. Idus Nouem. ad calos emigravit: etiam post obitum innumeris clarus miraculis.

VITA S. VVINOCI ABBATIS: EX *Vide Notat. c. Baron. in Martyr. Rom.*
ea quæ est apud V. P. Laur. Surium. Obijt hic sanctus anno Domini 716. Vndè obserua hunc alium esse ab illo, de quo Gregorius Turonensis scribit. Lib. 5. cap. 21. & lib. 8. c. 24. Hic. n. de quo agimus, longè post tēpora Gregorij claruit.

BEATVS VVinocus in Britannia finibus nobili in primis prosapia ortus, nobilitatis titulū, multis magnisque virtutibus egregiè decorauit. Qui inter ipsa etatis primordia fluxas carnis & mundi voluptates cælestium rerū studio cōpescuit, & animū indies ad maiora pietatis opera informauit. Hinc etate iam adulta, nè mollis & effœminata cognatorū & affiniū consuetudo ac nimia familiaritas arduum virtutis propositū infringeret, vel certè eneruaret, patria cognatisque relictis, cum tribus pari virtute ac animi magnitudine socijs, *6. Nouem. Patria eius. Qualis in primordijs suis.*
 Quadanoco, videlicet, Ingenoco, atque Madoco, ad beatum Bertinum inspectata vitæ integritate & doctrina virum abierunt: eiusque regimini, deuoto se obsequio subdiderūt. Vbi cum breui culmen perfectionis, non sinè ipsius Bertini singulari admiratione, attigissent, fuit eis à beato patre locus quidam assignatus, ut in eo cellam sacris occupationibus

Ec 4 con-